

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ Η ΜΑΪΜΟΥ ΚΑΙ Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

Του άββα Σμιθ

Μιά φορά κ' έναν καιρό, ζούσε ένας άνθρωπος πολύ πλούσιος, μὰ και τόσο φιλάργυρος, πού δέν έβγαζε ποτέ του νά δώση στους φτωχούς ούτε μιά πεντάρα. Κατοικούσε μονάχος του σ' ένα παλιό σπίτι για νά κληρονομήσει και νά μαζεύη όσο μπορούσε περισσότερα χρήματα.

Μιά μέρα, βγήκε στην αγορά μιά μαϊμού πολύ φθηνή και ο φιλάργυρος αυτός την αγόρασε, με την έλπίδα νά την ξαναπουλήσει αργότερα σε άλλους πιο ακριβά και νά κερδίσει τη διαφορά.

Απ' την αγορά τη μαϊμού την πήγε στο σπίτι του, την κλείδωσε εκεί και βγήκε έξω.

Η μαϊμού όμως, σε λίγη ώρα, καθώς κυττούσε έξω απ' το παράθυρο, είδε στο απέναντι σπίτι ένα γείτονα πού πετούσε απ' το μπαλκόνι μερικά νομίσματα σε κάποιον φτωχό πού περνούσε εκείνη τη στιγμή απ' το δρόμο.

Η μαϊμού τότε — πού όπως ξέρουμε, ό,τι βλέπει τό μιμείται — σηκώθηκε, τριγύρισε μέσα στο δωμάτιο, βρήκε την κάσσα, όπου ο φιλάργυρος έκρυβε τὰ χρήματά του κι, άρχισε νά παίρνη από μέσα τὰ νομίσματα και νά τὰ ρίχνη απ' τό παράθυρο κάτω στο δρόμο...

Ο καθένας βέβαια φαντάζεται τί συνέβη τότε...

Μαζεύτηκε όλη η γειτονιά, άντρες, γυναίκες και παιδιά τρέξανε κάτω απ' τὰ παράθυρα του φιλάργυρου και άρχισαν νά μαζεύουν τὰ χρήματα πού τους έριχνε η μαϊμού...

Σε λίγη ώρα νά σου και φτάνει ο φιλάργυρος.

— Πώ... Πώ! κακό πού έπαθα! άρχισε νά φωνάζη

και νά τραβάη τὰ μαλλιά του... Τί θά γίνω τώρα; Τί θά γίνω;...

Κ' έτρεξε άμέσως επάνω για νά πιάση τη μαϊμού και νά την σκοτώση...

Ένας όμως απ' τους γείτονες, μπήκε τότε στη μέση και του είπε:

— Στάσου, στάσου, φίλε μου! Μή τρέχεις!... μή θυμώνεις!... Βέβαια αυτό πού σου έκανε η μαϊμού, νά σου σκορπάη τὰ χρήματά σου απ' τό παράθυρο στο δρόμο, είναι πολύ κακό πράμα... Μά είναι ακόμα πιο κακό, όλεθριο και απ' όλον τον κόσμο μισητό αυτό πού κάνεις επί τόσα χρόνια!..

Νά μαζεύης δηλαδή τὰ χρήματά σου και νά τὰ κλειδώνης και νά μη δίνης ούτε μιά πεντάρα στους φτωχούς, πού τόσες φορές έρχονται και σου ζητούν έλεημοσύνη!...

Τότε ο φιλάργυρος, λένε πώς άφησε άτιμώρητη τη μαϊμού και πώς συνετίσθηκε... Άρχισε νά βλέπη γύρω του με περισσότερη συμπάθεια τους πάσχοντες και νά κانه συχνά έλεημοσύνες στο λαό!...

Π' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τη Φινλανδία την ξέρουμε — έξ ακοής τουλάχιστον — όλοι μας. Πριν απ' τόν παγκόσμιο πόλεμο, η Φινλανδία ήταν ρωσική έπαρχία, ενώ τώρα άποτελεί άνεξάρτητο κράτος.

Η γλώσσα της είναι μιά απ' τις πιο άλλόκοτες γλώσσες της Εύρώπης. Θέλε-

τε παράδειγμα, για νά πάρετε μιά μικρή ιδέα, του τί έστι φινλανδική γλώσσα;

Απολαύστε τον παρακάτω διάλογο:

— «Κοκόο κοκούν κόκο κόκο»! λέει ο ένας.

— «Κόκο κόκο»; ρωτάει ο άλλος.

— «Α, κόκο κόκο»! ξαναλέει ο πρώτος.

Ο έστι μεθερμηνευόμενος, στα έλληνικά:

— «Μάζεψε μαζί, όλα τὰ βεγγαλικά φώτα»!

— «Όλα τὰ βεγγαλικά φώτα»;

— «Ναι, όλα τὰ βεγγαλικά φώτα»!

Νά και μιά έπιτάφιος έπιγραφή, την όποία διάταξε — με διαθήκη — νά χαραξουν στον τάφο του, ο έμπορος Τζών Μάουντ, απ' τη Γλασκώθη της Αγγλίας:

«Ενθάδε κείμαι, πλάι στη σύζυγό μου, μέχρι Δευτέρας Παρουσίας.

Μά αν εκείνη ξυπνήσει στη Δευτέρα Παρουσία, εγώ, με την άσπι μου, θά προτιμήσω νά κοιμηθώ.

Άσφαλώς, ο δυστυχής σύζυγος θά είχε τραβήξει

των «παθών του τόν τάραχο» απ' τη συμβία του, στην πρόσκαιρη αυτή ζωή. Κι' όταν σκέφτηκε, ότι μετά τη Δευτέρα Παρουσία θά ζούσε αιωνίως πια μαζί της, προτίμησε ο φτωχός νά μείνη αιωνίως πεθαμένος!

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Ο εισπράκτωρ του ηλεκτρικού χτυπάει τό κουδούνι του σπι-

τιού. Ο μικρός Μπόμπη πηγαίνει και άνοίγει την πόρτα:

— Η μαμά μου μόλις βγήκε, κύριε και λησμονήσε ν' αφήση τό πορτοφόλι της, του λέει.

— Και πώς τό ξέρεις εσύ, μικρέ;

— Έτσι μου είπε νά σας πώ... πριν φύγη...

— Άκουσε νά σου πώ Τοτό... αν μου υποσχεθής ότι δέν θά ξαναπής αυτή την άσχημη λέξι, θά σου δώσω μιά δραχμή...

— Καλά, μπαμπά... Μά ξέρω μιά άλλη πιο άσχημη!... Πόσο θά μου δώσετε αν δέν την ξαναπώ!...

Ο Δάσκαλος: Πώς λέγεται τό παιδί εκείνο πού σκότωσε τόν πατέρα του και τη μητέρα του;

Ο Τοτός: ... Όρφανό!

Σε μιά έσπερίδα μιά νέα τραγουδάει, ενώ ο μουσικοδιδάσκαλος της κρατάει τόν χρόνο με την μπαγκέττα.

Κ' ένας μικρός ρωτάει: — Μαμά, γιατί αυτός ο κύριος δέρνει εκείνη την κυρία με τό ραβδί;

— Άνόητε, δέν τη δέρνει. — Μά τότε γιατί αυτή ούρλιάζει;...

ΒΑΡΚΑΡΟΛΑ

Του Δανου ποιητού Χένσπεργκ

Ήσυχη νυχτιά, γλυκειά, (καθάρια)
Κύματα τριγύρει (δροσερά)
Λάμπουν τάστρα σαν μαρ- (γαριτάρια)
Χίλια καθρεφτίζονται φεγ- (γάρια)
Κάτω μέσ' τ' άκοίμιστα νε- (ρά)

Την καρδιά τό κύμα ναυου- (ρίζει)
Με μιά μελωδία θαυμαστή
Κι' άπαλά τόν πόνο μας (κοιμίζει)

Και η αύρα ευθυμη δροσί- (ζει)
Τό κορμί πού είχε κουρα- (σθή)

Μετάφρ. Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗ

